

George Bacovia

" Despre George Bacovia se poate spune ca este prototipul versificatorului liber. Chiar ideea de a face versuri pare necunoscuta poeziei sale. Niciodata nu poate fi vorba la el de constrangere ritmica sau silabi-ca; iar preocuparea prosodica e indoielnica, daca i se pare prezentata vreodata ca intentie de vers liber".

Vladimir Streinu

George Bacovia este unul dintre cei mai tragici, mai contestati, mai singuratici si mai statornici cu ei insisi poeti romani simbolisti.

Sensibilitatea sa si propria-i boala - deci deodata: durerea si nepotrivirile sufletului si ale trupului - contra carora el a luptat neobosit si neingenucheat, reusind sa le armonizeze in cantec, reintrupandu-le intr-un simbol, intr-o floare crescuta la capul unui cavou, in lacrimile ploilor de toamna, in fosnetul frunzelor palide care cad, mai inainte de a fi pe deplin moarte, peste oftaturile romantice ale unor parcuri pustii, in ritmul valurilor din jurul "locuintelor lacustre", parca de la marginile lumii si ale timpurilor, marcand cadenta clipelor care-i masurau si poetului drumul sinuos al vietii.

"Exista o atmosfera bacoviana - afirma Eugen Lovinescu - o atmosfera de coplesitoare dezolare, de toamna cu ploi putrede, cu arbori cangrenati, limitata intr-un peisagiu de mahala de oras provincial, intre cimitir si abator, cu casute chircite in noroie eterne, cu gradina publica ravasita de melancolia caterincilor si cu bucuria panoramelor in care printese ofteaza mecanic in racle de sticla si in aceasta atmosfera de plumb, o stare sufleteasca identica, o abrutizare de alcool, o deplina dezorganizare sufleteasca, prin gandul mortii si al neantului, un vag sentimentalism banal, in tonul caterincilor si macabru, in tonul papusilor de ceara ce se topesc, o descompunere a fiintei mecanice in miscari silnice si halucinante, intr-un cuvint o nimicire a vietii, nu numai a formelor ei spirituale, ci si animale".

Cuvintele lui Eugen Lovinescu definesc in mare masura si universul poetic specific operei lui George Bacovia: viata trista a creatorului izolat de societate si dezamagit, lumea descurajata a celor de la marginea oraselor de provincie, peisajul cenusiu de plumb si toamna, parcurile pustii, cimitirele dezolante, abatorul insangerat, melancolia celui infrant de viata.

PLUMB

" Simbolistii erau cei mai decorativi. Bacovia e pictural. Dar nu reprezentand realul, ci maltratandu-l. Tot un mod de a maltrata realul este repetitia mecanica, prin care Bacovia creaza o lume de marionete, de papusi de ceara, ce fac salturi grotesti, ca niste fiinte dezarticulate ".

Nicolae Manolescu

Poezia Plumb, aparuta in volumul cu acelasi titlu, publicat in anul 1916, creaza un cadru adecvat si reprezentativ pentru modul de a scrie al autorului, fiind alcatuita din doua strofe, care corespund

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

celor doua planuri ale realitatii: cea exterioara, reprezentata de cimitir si de cavou, si realitatea interioara, care simbolizeaza prabusirea sentimentului iubirii.

Locul descris de poet este dominat de cuvantul plumb, care reprezinta nu numai realitatea cenusie, ci si trecerea vietii spre impietrire, prabusita in greutatea nemiscatoare a plumbului: "Dormeau adanc sicriile de plumb /si flori de plumb si funerar vesmant- / Stam singur in cavou... si era vant... /si scartaiau coroanele de plumb'1'.

Observam ca, alaturi de sicrie, florile si coroanele devin de plumb, intrand intr-o impietrire cenusie. Poetul se afla singur in cavou si unica forma de miscare o reprezinta bataia vantului, facand sa scartaie coroanele mortilor.

Imbinarea dintre nemiscarea sicriului si scartaitul coroanelor ne duce cu gandul la hotarul dintre viata si moarte, poetul fiind nu doar martorul atmosferei infatisate, ci si personajul care traieste in intimitatea acestei atmosfere apasatoare: "Dormea intors amorul meu de plumb / Pe flori de plumb, si-am inceput sa-l strig"... Amorul intors e reprezentat de coroana franta, care cade in cavou, peste florile de plumb, iar poetul zadarnic il mai cheama, incercand, cu o ultima disperare, sa se salveze de iubire, fiindca amorul de plumb moare, dupa cum se exprima chiar automl: "Stam singur langa mort... si era frig... / si-i atarnau aripile de plumb". Observam ca, intre prima si a doua strofa, exista o simetrie a concordantelor expresive, realizata cu ajutorul unor repetitii si paralelisme simbolice. In primul vers, "Dormeau adanc sicriile de plumb"; in versul al cincilea "Dormea intors amorul meu de plumb", ambele versuri axan-du-se pe verbul a dormi, dar subiectul fiind schimbat prin paralela: sicriu - amor.

Schema de constructie este continuata cu versurile doi si sase: in versul al doilea intalnim: "si flori de plumb si funerar vesmant" - elemente care acopera sicriul - in timp ce in versul al saselea intalnim amorul poetului care "doarme / Pe fiori de plumb (si-am inceput sa-l strig)". Partea finala a versului (luata de noi intre paranteze) reprezinta incercarea poetului de a salva amorul care moare. Versurile al treilea si al saptelea au simetrice expresiile stam singur - dar finalul fiecaruia este schimbat: "(Stam singur) in cavou si era vant - "(Stam singur) langa mort... si era frig", re-alizandu-se, astfel, o imbinare intre imaginea auditiva si cea tactila. Versurile al patrulea si al optulea au identice asemanarea cu plumbul a coroanelor si a aripilor, dand astfel o lina miscare florilor din care au fost facute coroanele. Repetarea de sase ori a cuvantului plumb, acordat ca epitet pentru substantivele: sicrie, flori, coroane, (din nou) flori si aripi, da cheia simbolista a intregii poezii, accentuata si de tonalitatea elegiaca a imperfectelor verbelor: dormeam, stam, era - cerand un echilibru intre peisajul descris si starea sufleteasca a poetului.

IN GRÄ,DINÄ,

Simbolist reprezebtativ, considerat unul dintre cei mai de seama poeti romani moderni, George Bacovia, imbina in poezia in Gradina unele elemente ale exprimarii clasice (ritmul, rima, masura, descrierea specifica pastelurilor) cu altele specific simboliste.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Scartaie toamna din crengi ostenite: inceputul este eminescian: Scartaie-n vant cumpana de la fantana (Sara pe deal), cadrul de ansamblu se aproprie de pastelurile lui Vasile Alecsandri (Sfarsit de toamna), iar descrierea coloristica de Dimitrie Anghel (in gradina).

si totusi , prin simbolismul sugerat (Frunzele cad ca un sinistru semn) George Bacovia revine la elementele sale specifice, schimbând chiar muzicalitatea primului vers, prin adausul a doua determinante simboliste:... disconfort si infiorator scartie toamna din crengi ostenite, ca o sugestie a supraetajarii diferitelor influente poetice.